

Μοναχισμός και κοσμικό φρόνημα (Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 13 Φεβρουαρίου, 2009

Θα πρέπει λοιπόν όλοι οι Μοναχοί να αποφεύγουμε, όσο μπορούμε, τα σύγχρονα μέσα για την λειτουργία της Μονής και να σεβαστούμε την έρημο με το να προσαρμόζουμε τον εαυτό μας με αυτή, για να μας χαρίσει τότε και η έρημος την αγία της ηρεμία, και να βοηθηθούμε στην ερήμωση της ψυχής μας από τα πάθη μας. Δεν είναι, σωστό να θέλουμε να προσαρμόσουμε την έρημο με τον κοσμικό μας εαυτό, διότι είναι αμαρτία να ατιμάζουμε την έρημο.

Όποιος θέλει από τους μοντέρνους Μοναχούς, μπορεί να κτίσει μια Μονή πάνω σε μια πολυκατοικία, για να έχει όλες τις ευκολίες του κόσμου που θέλει, και να απολαμβάνει τα φώτα ή να ανεβαίνει στον τρίτο ουρανό με το ασανσέρ, και ας αφήσει την έρημο ήσυχη.

Δυστυχώς, μερικοί τέτοιοι Μοναχοί με όλο αυτό το κοσμικό τους φρόνημα μεταφέρουν και όλο το κοσμικό τους πνεύμα στην έρημο, με όλα τα κοσμικά μέσα, και συνέχεια ασχολούνται με αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, με εξωραϊσμούς εξωτερικούς, με τούβλα και γλάστρες ένα σωρό, και κομποσχοίνι τι θα πη δεν ξέρουν, παρά μέριμνα, φαί καλό και τούβλα. Όλο αυτό φανερώνει τους ανθρώπους: τους σαρκικούς, που είναι τούβλα-πηλός και όχι πνεύμα Θεού. (Δεν εννοώ τα νεόκτιστα Μοναστήρια που αγωνίζονται για να στεγασθούν).

Όταν λοιπόν ο Μοναχός δεν βρει την πνευματική εργασία, δεν βοηθηθεί και από τον Γέροντα και ασχολείται όλο με εξωτερικά, ασφαλώς αγριεύει πνευματικά και στο κελί του ούτε δεμένος δεν μπορεί να καθίσει. Πάντοτε θα του αρέσουν οι επαφές με τους ανθρώπους, να κάνουν ξεναγήσεις, να λήη για τους θόλους και τις αρχαιολογίες, να τους δείχνει τις γλάστρες με τα διάφορα λουλούδια, να τους κάνει ένα πλούσιο κοσμικό γεύμα και να αναπαύει εξωτερικούς μόνον ανθρώπους. Εάν εξετάση κανείς και τι είδους ανάπαυση είναι, θα ιδεί ότι δεν είναι αυτό ανάπαυση, αλλά απλώς με την απασχόληση αυτή ξεχνούν τις στενοχώριες τους λίγο οι άνθρωποι και πάλι επανέρχονται στο άγχος, διότι το κοσμικό φρόνημα είναι σαν το σαράκι που δουλεύει.

Ο σκοπός επομένως των Μονών είναι πνευματικός, και δεν θα πρέπει να υπάρχει το κοσμικό στοιχείο αλλά το ουράνιο, για να πλημμυρίζουν στις ψυχές οι παραδεισένιες γλυκύτητες. Στα κοσμικά δεν μπορούμε να συναγωνιστούμε τους κοσμικούς, διότι, όσο νάναι, οι κοσμικοί έχουν περισσότερα μέσα. Επομένως; Οι καημένοι οι κοσμικοί θέλουν από εμάς τους Μοναχούς κάτι το ανώτερο, και, για να πετύχουμε το

ανώτερο, θα πρέπει να αποφύγουμε κάθε ανθρώπινη παρηγοριά. Διότι αδύνατο είναι, να νιώσουμε την θεία παρηγοριά (την παραδεισένια γλυκύτητα), εάν δεν αποφύγουμε την κοσμική και εάν δεν πεθάνη τελείως το κοσμικό μας φρόνημα. Θα πρέπει το κοσμικό φρόνημα, αφού πεθάνη, να γίνη φυτόχωμα, για να αναπτυχθή μέσα μας το θείο φρόνημα, διότι οι θείες ηδονές δεν γεννιούνται από τις σωματικές ηδονές αλλά από τις σωματικές ωδίνες, που γίνονται στους αγώνες με επίγνωση και διάκριση για την αγάπη τού Χριστού από τα φιλότιμα παιδιά Του, για να απεκδυθούν τον παλαιό τους άνθρωπο (τον κοσμικό). Ο Καλός Πατέρας τρέφει μετά τα παιδιά Του, από την γη ακόμη που βρίσκονται, με παραδεισένιες τροφές, και σκιρτάνε αγαλλόμενα *-Αναστάσεως ημέρα...-*, αφού φυσικά περάσανε την Μεγάλη Τεσσαρακοστή με αγώνες, την Μεγάλη Παρασκευή στον Σταυρό και, αναστηθήκανε Πνευματικά και ζουν πια την Διακαινήσιμο συνέχεια. Δηλαδή δεν εορτάζουν μια φορά τον χρόνο Ανάσταση, αλλά συνέχεια *Πάσχα, Κυρίου Πάσχα*.

Ο Καλός μας ο Θεός την ζωή του ανθρώπου την έκανε πολύ γλυκιά, με την καλή της έννοια, την πνευματική, αλλά μερικοί από μας την κάνουμε κόλαση με τις κακομοιρίες μας, που δεν πετάμε από πάνω μας το κοσμικό φρόνημα, για να τα αντιμετωπίσουμε τα πράγματα πνευματικά. Και τότε την κάνουμε την ζωή μας γλυκιά, με την κακή της έννοια, και δεν θέλουμε να πεθάνουμε ποτέ' και όσο περνάνε τα χρόνια μας αυξάνει και το «αχ» της αγωνίας, και γεμίζει η ψυχή μας από άγχος. Φθάνουμε δηλαδή πολλές φορές, μερικοί ταλαίπωροι άνθρωποι, σε τέτοιο σημείο που θέλουμε να κρατήσουμε την ψυχή μας μέσα στην εκατόχρονη εξαντλημένη μας σάρκα με ορό και να λέμε «είναι γλυκιά η ζωή» και να τρέμουμε μην πεθάνουμε' ενώ για έναν πεθαμένο κοσμικά και αναστημένο πνευματικά δεν υπάρχει, καθόλου αγωνία, φόβος και άγχος ποτέ, διότι και τον θάνατο τον περιμένει με χαρά, επειδή θα πάη κοντά στον Χριστό και θα αγάλλεται, και για το ότι ζη πάλι χαιρέται, διότι ζη πάλι κοντά στον Χριστό και νιώθει ένα μέρος της χαράς του Παραδείσου επί της γης και διερωτάται εάν υπάρχει ανώτερη στον Παράδεισο από αυτήν που νιώθει στην γη.

Αυτή λοιπόν είναι η γλυκιά ζωή, με την πραγματική της και καλή της έννοια. Παρόλο που καταλαβαίνουν οι αληθινοί Μοναχοί ότι αυτό που απολαμβάνουν σ' αυτήν την ζωή είναι μέρος της χαράς τού Παραδείσου και ότι στον Παράδεισο θα είναι περισσότερο, εν τούτοις από πολλή αγάπη προς τον πλησίον τους θέλουν να ζήσουν επί της γης, για να βοηθούν τους ανθρώπους με την προσευχή, να επεμβαίη ο Θεός, και να βοηθιέται ο κόσμος. Μακάριοι αυτοί οι Μοναχοί, και δι' ευχών τους ας ελεήση κι έμενα ο Θεός, τον ταλαίπωρο δυστυχώς ακόμη. Πολύ ήθελα να αξιώνη ο Καλός Θεός όλους τους Μοναχούς που ακολουθήσαμε την Αγγελική ζωή, να φθάσουμε στα μέτρα αυτών των Μοναχών και να λέμε συνέχεια μέρα-νύχτα: «Δόξα τω Θεώ, γιατί ζω, δόξα τω Θεώ, γιατί θα πεθάνω!».

Αυτή είναι η Αγγελική ζωή, την οποία αρχίζουν από την γη ακόμη να την ζουν οι

Μοναχοί, ενδυόμενοι το ένα Αγγελικό Σχήμα (είτε νέος είναι είτε νέα), το οποίο Αγγελικό Σχήμα μετατρέπει τα δύο φύλα σε δύο Αγγελικά φτερά και ανεβάζει τις ψυχές πολύ ψηλά με την αγνή αγάπη, και δεν υπάρχει πια σαρκική διάκριση *ουκ ένι άρσεν ή θήλυ* (Γαλ. 3, 28).

Αυτή λοιπόν την ζωή που ζούνε από εδώ οι Μοναχοί, θα ζήσουν και όλοι όσοι θα αξιωθούν τον Παράδεισο, διότι στον Παράδεισο δεν θα παντρεύονται, αλλά θα είναι όπως οι Άγγελοι *έτσι* είπε ο Χριστός μας στους Σαδουκαίους (Βλ. Ματθ. 22, 30). Γι' αυτό εμείς οι Μοναχοί θα πρέπει μέρα-νύχτα να ευχαριστούμε και να δοξολογούμε τον Θεό για την μεγάλη αυτή τιμή που μας έκανε, να μας καλέση στο Αγγελικό Του Τάγμα, και μας δίδονται όλες οι πνευματικές δυνατότητες, για να αγγελοποιηθούμε από την γη.

Έχε τα όλα αυτά υπόψη σου, αδελφέ μου αρχάριε, και προσπάθησε να πετύχης το ποθούμενο *μία* που ξεκίνησες καλά, πρόσεξε τα όλα όσα ανέφερα, για να καταλήξης και καλά.

Εκτός λοιπόν από τον νέο που θα πρέπει να χρωστάη αυτήν την μεγάλη ευγνωμοσύνη στον Θεό, που του έκανε την μεγάλη αυτή τιμή, που ανέφερα, για το Αγγελικό Τάγμα, καλά ήταν να μπορούσαν και όλοι οι γονείς των νέων αυτών να καταλαβαίνουνε την μεγάλη τιμή που τους έκανε ο Θεός, που καταδέχτηκε να κάνη μαζί τους συμπεθεριά.

(Από το βιβλίο του «Επιστολές», εκδ. Ι. Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης, Α' έκδ. 1994, σσ. 44-46.)

(Πηγή: «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ» τ. 63)